

[Skytte.]

selvom de gerne vil bo der. Opholdskommunernes udgifter vil i almindelighed være mindst så store, at de med rimelighed kan kræve at beholde skatten af alle almindelige arbejderindtægter og måske endda har krav på skat også af de indtægter, der ligger noget højere end en almindelig arbejdsmandsindtægt. Arbejderne kan til gengæld ikke være tjent med at betale større skat end den, de skal svare i opholdskommunen, da det i mange henseender er dyrere for dem at leve dér end i erhvervskommunen, og de har iøvrigt ikke erhvervskommunens goder. For erhvervskommunerne gælder det jo, at virksomhedernes beliggenhed i kommunen forårsager visse udgifter, som efter min mening berettiger, at de noget større indtægter skal betale erhvervsskat. Jeg kan ikke se det rimelige i, at man fritager de største indtægter for at svare skat til den kommune, hvor de har deres erhverv. Det vil være urimeligt, hvis de store skatteydere kan flytte udenfor byerne og dermed slippe for at betale skat til den bykommune, hvor de har deres erhverv. Det ville kun være rimeligt, hvis der gennemførtes en helt anden byrdefordeling mellem kommunerne end den, der gælder i dag. Hele dette problem er så kompliceret, at det rettelig bør løses i sammenhæng med andre skatteproblemer.

Af det, jeg her har sagt, fremgår, at mit parti fortsat må finde det rimeligt i lovgivningen at opretholde bestemmelser om erhvervsskat. Allerede i 1946 foreslog det radikale venstre en ajourføring af indtægtsgrænsen, og partiet fremsatte i landstinget forslag herom. Vi foreslog dengang, at grænsen for den samlede skattepligtige indtægt skulle være 7 000 kr. i hovedstadskommunerne og 6 000 kr. i kommunerne udenfor København, Frederiksberg og Gentofte, og indtægten fra erhvervskommunen skulle være mindst 2 000 kr. I den lov, som blev gennemført på foranledning af mit partis forslag, blev indtægtsgrænsen sat til 6 500 kr. i hovedstadsområdet og 5 000 kr. i de øvrige kommuner. Det gennemførte forslag var ikke så vidtgående, som vi havde ønsket, og trådte tillige i kraft senere, end vi havde foreslået, og da der i mellemtiden fandt prisstigninger sted, har lovens virkninger ikke været tilfredsstillende. Vi er i høj grad indstillet på, at det er påkrævet med en forhøjelse af indtægtsgrænsen, og vil gerne gå ind i forhandling derom.

I de bemærkninger, der ledsager forslaget, og i de beregninger, der er foretaget, vises virkningerne af indtægtsgrænsens for-

højelse til sygekassegrænsen. Disse beregninger viser for provinsbyernes vedkommende, at antallet af erhvervsskatteydere falder med 46—57 pct., altså en meget væsentlig forenkling af administrationen, mens skatten er gået ned med 26—44 pct., hvilket viser, at det er et forholdsvis stort antal jævne skatteydere, som rammes af erhvervsbeskatningen. Vi vil i det udvalg, der nu formentlig bliver nedsat, gerne have en undersøgelse af, hvilke virkninger det får at forhøje indtægtsgrænsen noget mere end foreslået af den højtærede indenrigsminister. Hvis denne undersøgelse viser samme tendens som den, der er foretaget i provinsbyerne, er der efter vor mening grund til at forhøje grænsen på den samlede indtægt.

Det er mit håb, at vi i det kommende udvalg kan finde frem til en rimelig løsning, der ikke som nu er en uret overfor opholdskommunerne og skatteyderne. At dette tillige betyder en stærk forenkling af administrationen, er der jo kun grund til at hilse med tilfredshed.

Jeg må udtrykke min tilfredshed med ændringerne i § 27, som vi finder er en forbedring af de nuværende regler. Samtidig vil jeg udtale ønsket om, at vi kunne finde frem til en mere forenklet beregningsmåde med hensyn til erhvervsskatten. De nuværende regler er så indviklede, at jeg har udtalelser fra kommunefolk om, at det undertiden også kan knibe for dem at forstå dem. Det ville være meget ønskeligt, om vi kunne finde frem til en mere forenklet beregningsmåde her.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis medarbejde til at få gennemført en mere retfærdig og praktisk erhvervskatteordning, end vi har i dag.

Angående venstres lovforslag vil jeg henviser til mine udtalelser om berettigelse af erhvervsskat i al almindelighed. Vi finder det urigtigt og uforsvarligt at ophæve erhvervsskatten på nuværende tidspunkt og kan altså ikke støtte venstres forslag. Det undrer mig, at venstre fremsætter forslaget, for det første, fordi man derigennem vil skærme også alle dem, der flytter ud bare for at bo i skattely, men også fordi det jo ikke er så forfærdelig længe siden, at venstre gav udtryk for andre synspunkter.

Under behandlingen af mit partis forslag i landstinget i 1946 udtalte den daværende indenrigsminister, venstremanden Kjær — jeg beder om tilladelse til et kort citat, udtalelsen findes i landstingstidenden sp. 880 —:

„De mest yderliggående kritikere forlanger simpelthen loven afskaffet, og det